Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (stora avdelningen)

den 25 oktober 2017 *

”Begäran om förhandsavgörande – Förordning (EU) nr 604/2013 – Avgörande av vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd som en tredjelandsmedborgare har lämnat in i någon medlemsstat – Artikel 27 – Rättsmedel – Domstolsprövningens omfattning – Artikel 29 – Tidsfrist inom vilken överföring ska verkställas – Överföring verkställs inte inom föreskriven tid – Den ansvariga medlemsstatens skyldigheter – Ansvarsövergång – Krav på att den ansvariga medlemsstaten har meddelat ett beslut”

I mål C-201/16,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Verwaltungsgerichtshof (Högsta förvaltningsdomstolen, Österrike) genom beslut av den 31 mars 2016, som inkom till domstolen den 12 april 2016, i målet

Majid Shiri, även kallad Madzhdi Shiri,

ytterligare deltagare i rättegången:

Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl,

meddelar

DOMSTOLEN (stora avdelningen)

sammansatt av ordföranden K. Lenaerts, vice-ordföranden A. Tizzano, avdelningsordförandena L. Bay Larsen (referent), T. von Danwitz, J.L. da Cruz Vilaça och A. Rosas samt domarna E. Juhász, A. Borg Barthet, M. Safjan, D. Šváby, A. Prechal, E. Jarašiūnas och M. Vilaras,

generaladvokat: E. Sharpston,

justitiesekreterare: handläggaren K. Malacek,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 14 mars 2017,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

– Majid Shiri, genom W. Weh och S. Harg, Rechtsanwälte,

– Österrikes regering, genom G. Hesse, i egenskap av ombud,

– Tjeckiens regering, genom M. Smolek och J. Vláčil, båda i egenskap av ombud,

* Rättegångsspråk: tyska.

– Förenade kungarikets regering, genom C. Crane och S. Brandon, båda i egenskap av ombud, biträdda av D. Blundell och M. Gray, barristers,

– Schweiz regering, genom E. Bichet, i egenskap av ombud,

– Europeiska kommissionen, genom G. Wils och M. Condou-Durande, båda i egenskap av ombud,

och efter att den 20 juli 2017 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artiklarna 27.1, 29.1 och 29.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 604/2013 av den 26 juni 2013 om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd som en tredjelandsmedborgare eller en statslös person har lämnat in i någon medlemsstat (EUT L 180, 2013, s. 31) (nedan kallad Dublin III-förordningen).

2 Begäran har framställts i samband med prövningen av det överklagande som iranska medborgaren Majid Shiri, även kallad Madzhdi Shiri, gett in mot ett beslut av Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl (Federala myndigheten för immigration och asyl, Österrike) (nedan kallad myndigheten), i vilket nämnda myndighet avvisat hans ansökan om internationellt skydd, beslutat att han ska avlägsnas från landet och fastställt att det inte föreligger hinder för att sända tillbaka honom till Bulgarien.

Tillämpliga bestämmelser

Förordning (EG) nr 1560/2003

3 I kapitel III i kommissionens förordning (EG) nr 1560/2003 av den 2 september 2003 om tillämpningsföreskrifter till rådets förordning (EG) nr 343/2003 om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som har ansvaret för att pröva en asylansökan som en medborgare i tredje land har gett in i någon medlemsstat (EUT L 222, 2003, s. 3) i dess lydelse enligt kommissionens genomförandeförordning (EU) nr 118/2014 av den 30 januari 2014 (EUT L 39, 2014, s. 1) föreskrivs ett antal bestämmelser om genomförande av överföring av berörda personer till den medlemsstat som är ansvarig i den mening som avses i Dublin III-förordningen.

4 I artikel 8.1 i förordningen föreskrivs följande:

”Den ansvariga medlemsstaten skall tillåta att den sökande överförs så fort som möjligt och se till att det inte uppställs några hinder för dennes inresa. Vidare åligger det den ansvariga medlemsstaten att, vid behov, fastställa den plats inom det egna territoriet till vilken den asylsökande skall överföras eller där han eller hon skall överlämnas till de behöriga myndigheterna, med hänsyn till geografiska förhållanden och vilka transportmedel som står till förfogande för den medlemsstat som har att verkställa överföringen. …”

Dublin III-förordningen

5 Skälen 4, 5 och 19 i Dublin III-förordningen har följande lydelse:

”(4) I slutsatserna från [Europeiska rådets särskilda möte i Tammerfors den 15 och 16 oktober 1999] förklarades … att [det gemensamma europeiska asylsystemet] på kort sikt bör omfatta ett tydligt och praktiskt genomförbart sätt att avgöra vilken medlemsstat som har ansvaret för att pröva en asylansökan.

(5) En sådan metod bör bygga på objektiva kriterier, som är rättvisa för både medlemsstaterna och de berörda personerna. Den bör särskilt göra det möjligt att snabbt fastställa ansvarig medlemsstat, för att garantera faktisk tillgång till förfarandena för beviljande av internationellt skydd och inte äventyra målet att behandla ansökningar om internationellt skydd snabbt.

…

(19) För att garantera ett effektivt skydd av den berörda individens rättigheter är det viktigt att fastställa rättssäkerhetsgarantier och rätten till ett effektivt rättsmedel i samband med beslut om överföring till den ansvariga medlemsstaten, särskilt i enlighet med artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. För att säkerställa respekten för internationell rätt bör ett effektivt rättsmedel för sådana beslut omfatta prövning såväl av tillämpningen av denna förordning som av den rättsliga och faktiska situationen i den medlemsstat till vilken den sökande överförs.”

6 I artikel 3.1 i denna förordning stadgas följande:

”Medlemsstaterna ska pröva varje ansökan om internationellt skydd som lämnas in av en tredjelandsmedborgare eller en statslös person … på någon av medlemsstaternas territorium, inklusive vid gränsen eller i transitområden. Ansökan ska prövas av en enda medlemsstat, som ska vara den medlemsstat som enligt kriterierna i kapitel III fastställs som ansvarig.”

7 I artikel 17.1 första stycket i förordningen anges följande:

”Genom undantag från artikel 3.1 får varje medlemsstat besluta att pröva en ansökan om internationellt skydd som den har mottagit från en tredjelandsmedborgare eller en statslös person, även om det inte föreligger någon sådan skyldighet enligt de kriterier som anges i denna förordning.”

8 Artiklarna 22 och 25 i förordningen innehåller bestämmelser om svar på en framställan om övertagande respektive svar på en framställan om återtagande.

9 Artikel 27.1 och 27.3 i Dublin III-förordningen har följande lydelse:

”1. En sökande … ska ha rätt till ett effektivt rättsmedel, i form av överklagande eller omprövning i domstol av de faktiska och rättsliga omständigheterna när det gäller … beslut om överföring.

…

3. Vad gäller överklagande av eller ansökan om omprövning av beslut om överföring ska medlemsstaterna i sin nationella rätt föreskriva att

a) överklagandet eller omprövningen innebär att den berörda personen ska ha rätt att stanna kvar i den berörda medlemsstaten i väntan på resultatet av överklagandet eller omprövningen,

b) överföringen avbryts automatiskt och avbrytandet upphör efter en viss skälig tidsperiod, under vilken en domstol efter noggrann och minutiös kontroll av begäran ska ha beslutat huruvida suspensiv verkan med anledning av ett överklagande eller en begäran om omprövning ska beviljas, eller

c) den berörda personen har möjlighet att inom en skälig tidsperiod begära att en domstol avbryter verkställigheten av överföringsbeslutet i väntan på resultatet av överklagandet eller omprövningen. Medlemsstaterna ska säkerställa att det finns ett effektivt rättsmedel genom att avbryta verkställigheten av överföringen till dess att ett beslut har fattats om den första begäran om uppskov. Ett beslut om huruvida verkställandet av överföringsbeslutet ska avbrytas ska fattas inom en skälig tidsperiod, och samtidigt medge en noggrann och minutiös kontroll av begäran om uppskov. Ett beslut om att inte avbryta verkställigheten av överföringsbeslutet ska vara motiverat.”

10 I artikel 29.1 och 29.2 i nämnda förordning föreskrivs följande:

”1. Överföringen av sökanden eller en annan person som avses i artikel 18.1 c eller d från den anmodande medlemsstaten till den ansvariga medlemsstaten ska verkställas i enlighet med den anmodande medlemsstatens nationella rätt, efter samråd mellan de berörda medlemsstaterna, så snart det är praktiskt möjligt och senast inom sex månader efter det att framställan från en annan medlemsstat om övertagande eller återtagande av den berörda personen godtogs eller det slutliga beslutet i fråga om överklagande eller omprövning med suspensiv verkan fattades i enlighet med artikel 27.3.

…

2. Om överföringen inte görs inom tidsfristen på sex månader ska den ansvariga medlemsstaten befrias från sin skyldighet att överta eller återta den berörda personen, varpå ansvaret övergår på den anmodande medlemsstaten. Denna tidsfrist får förlängas till högst ett år om överföringen inte kunnat utföras på grund av att den berörda personen varit frihetsberövad, eller till högst 18 månader om den berörda personen håller sig undan.”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

11 Majid Shiri reste in på medlemsstaternas territorium via Bulgarien. Den 19 februari 2015 lämnade han in en ansökan om internationellt skydd i den medlemsstaten.

12 Han lämnade därefter, den 7 mars 2015, in en ansökan om internationellt skydd i Österrike. Myndigheten anmodade den 9 mars 2015 de bulgariska myndigheterna att återta Majid Shiri.

13 Framställan om återtagande bifölls av de bulgariska myndigheterna den 23 mars 2015.

14 Den 2 juli 2015 avvisade myndigheten Majid Shiris ansökan om internationellt skydd och beslutade att han skulle avlägsnas från landet samt fastställde att det inte förelåg något hinder för att sända tillbaka honom till Bulgarien.

15 Majid Shiri överklagade detta beslut till Bundesverwaltungsgericht (Federala förvaltningsdomstolen, Österrike) och yrkade i samband därmed att domstolen skulle fastställa att överklagandet hade suspensiv verkan. Utan att ta ställning till detta yrkande upphävde nämnda domstol den 20 juli 2015 det överklagade beslutet, av det skälet att myndigheten, med hänsyn till att Majid Shiri genom sitt hälsotillstånd befann sig i en utsatt situation, borde ha undersökt huruvida den var skyldig att använda sig av den befogenhet som följer av artikel 17.1 i Dublin III-förordningen.

16 Efter upphävandet av nämnda beslut meddelade myndigheten den 3 september 2015 ett nytt beslut, i vilket den avvisade Majid Shiris ansökan om internationellt skydd, beslutade att han skulle avlägsnas från landet samt fastställde att det inte förelåg något hinder för att sända tillbaka honom till Bulgarien.

17 Majid Shiri överklagade detta beslut till Bundesverwaltungsgericht (Federala förvaltningsdomstolen) genom en skrivelse som kom in till den domstolen den 17 september 2015, och yrkade i samband därmed att domstolen skulle fastställa att överklagandet hade suspensiv verkan. I en kompletterande inlaga av den 23 september 2015 anförde Majid Shiri att ansvaret för att pröva ansökan om internationellt skydd hade övergått på Österrike på grund av att tidsfristen för överföring, som enligt artikel 29.1 och 29.2 i Dublin III-förordningen är sex månader, löpte ut nämnda dag.

18 Bundesverwaltungsgericht (Federala förvaltningsdomstolen) ogillade överklagandet i dom av den 30 september 2015, utan att ta ställning till yrkandet avseende överklagandets suspensiva verkan. Domstolen prövade däremot det argument som Majid Shiri anfört i sin kompletterande inlaga av den 23 september 2015 om att den i artikel 29.1 och 29.2 i Dublin III-förordningen föreskrivna tidsfristen på sex månader hade löpt ut. Den fann därvid att en ny tidsfrist på sex månader hade börjat att löpa, efter det att myndighetens beslut av den 2 juli 2015 hade upphävts och ärendet återförvisats till myndigheten. Den nya tidsfristen började löpa den dag då det på nytt blev möjligt att överföra Majid Shiri, det vill säga den 24 september 2015. Bundesverwaltungsgericht (Federala förvaltningsdomstolen) ansåg därför att ansvaret för prövningen av Majid Shiris ansökan om internationellt skydd alltjämt åvilade Republiken Bulgarien och att det inte hade övergått på Republiken Österrike.

19 Majid Shiri överklagade domen till den hänskjutande domstolen.

20 Den hänskjutande domstolen anser att den, innan den tar ställning till huruvida tidsfristen för överföring av Majid Shiri eventuellt har löpt ut, först ska pröva huruvida den som ansöker om internationellt skydd har rätt att göra gällande att ansvaret för att pröva hans eller hennes ansökan om skydd har övergått på den anmodande staten på grund av att denna tidsfrist har löpt ut och huruvida den omständigheten att denna tidsfrist har löpt ut i sig är tillräcklig för att ansvaret ska övergå på denna stat.

21 Mot denna bakgrund beslutade Verwaltungsgerichtshof (Högsta förvaltningsdomstolen, Österrike) att vilandeförklara målet och ställa följande frågor till domstolen:

”1) Ska bestämmelserna om rätten till ett effektivt rättsmedel mot beslut om överföring, särskilt artikel 27.1 i [Dublin III-förordningen], mot bakgrund av skäl 19 tolkas på så sätt att en asylsökande kan göra gällande att ansvaret övergår på den anmodande medlemsstaten på den grunden att tidsfristen på sex månader för överföring har löpt ut (artikel 29.2 jämförd med artikel 29.1 i [Dublin III-förordningen])?

Om den första frågan ska besvaras jakande:

2) Övergår ansvaret i enlighet med artikel 29.2 första meningen i [Dublin III-förordningen] redan i och med att tidsfristen för överföring löper ut, eller krävs det för en ansvarsövergång till följd av att tidsfristen löper ut även att den ansvariga medlemsstaten förklarar att den inte vill överta eller återta den berörda personen?”

Begäran om återupptagande av det muntliga förfarandet

22 Efter det att generaladvokaten föredragit sitt förslag till avgörande vid förhandlingen den 20 juli 2017 har Majid Shiri, i skrivelse som inkom till domstolens kansli den 6 september 2017, begärt att den muntliga delen av förfarandet ska återupptas. Majid Shiri har till stöd för sin begäran anfört att

generaladvokaten i förslaget till avgörande har behandlat en rättsfråga beträffande vilken dag som den i artikel 29.1 i Dublin III-förordningen föreskrivna tidsfristen börjar löpa, vilken fråga inte underställts domstolens prövning av den hänskjutande domstolen och beträffande vilken han därför inte haft möjlighet att yttra sig.

23 Enligt artikel 83 i domstolens rättegångsregler får domstolen, efter att ha hört generaladvokaten, när som helst besluta att den muntliga delen av förfarandet ska återupptas, bland annat om målet ska avgöras på grundval av ett rättsligt argument som inte har avhandlats mellan parterna.

24 Domstolen anser emellertid att det i förevarande fall under alla omständigheter saknas skäl att ta ställning till den av Majid Shiri nämnda rättsfrågan beträffande vilken dag som den i artikel 29.1 i Dublin III-förordningen föreskrivna tidsfristen börjar löpa. Domstolen finner vidare, efter att ha hört generaladvokaten, att den har kännedom om de omständigheter som är nödvändiga för att kunna avgöra målet och att dessa omständigheter har avhandlats inför den.

25 Det finns således inte skäl att återuppta den muntliga delen av förfarandet.

Prövning av tolkningsfrågorna

Den andra frågan

26 Den hänskjutande domstolen har ställt den andra frågan, vilken ska prövas först, för att få klarhet i huruvida artikel 29.2 i Dublin III-förordningen ska tolkas så, att den omständigheten att överföringen inte verkställs inom den tidsfrist på sex månader som föreskrivs i artikel 29.1 och 29.2 i samma förordning automatiskt medför att ansvaret övergår på den anmodande medlemsstaten, och att det för denna ansvarsövergång inte krävs att den ansvariga medlemsstaten förklarar att den inte vill överta eller återta den berörda personen.

27 Enligt artikel 29.1 första stycket i Dublin III-förordningen ska överföringen av den berörda personen verkställas så snart det är praktiskt möjligt och senast inom sex månader efter det att framställan från en annan medlemsstat om övertagande eller återtagande av denna person godtogs eller det slutliga beslutet i fråga om överklagande eller omprövning med suspensiv verkan fattades.

28 Vad gäller det sistnämnda fallet, följer det av artikel 27.3 c i denna förordning att om det i nationell rätt föreskrivs att den berörda personen har möjlighet att begära att en domstol avbryter verkställigheten av överföringsbeslutet i väntan på resultatet av överklagandet eller omprövningen, ska den domstol som har att pröva begäran ta ställning till denna inom en skälig tidsperiod och motivera sitt beslut, om den avslår nämnda begäran.

29 I artikel 29.2 i förordningen föreskrivs att om överföringen inte verkställs inom tidsfristen på sex månader, befrias den ansvariga medlemsstaten från sin skyldighet att överta eller återta den berörda personen, och ansvaret övergår då på den anmodande medlemsstaten.

30 Av denna bestämmelses lydelse framgår att den innebär att ansvaret automatiskt övergår på den anmodande medlemsstaten, och att det för denna ansvarsövergång inte krävs att den ansvariga medlemsstaten reagerar på något sätt (se, analogt, dom av den 26 juli 2017, Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, punkt 61).

31 Denna tolkning ligger dessutom i linje med målet att ansökningar om internationellt skydd ska behandlas snabbt, vilket nämns i skäl 5 i Dublin III-förordningen. Denna tolkning säkerställer nämligen att en ansökan om internationellt skydd, vid försening av genomförandet av förfarandet för

övertagande eller återtagande, prövas i den medlemsstat där den som har lämnat in ansökan befinner sig, så att denna prövning inte fördröjs ytterligare (se, analogt, dom av den 26 juli 2017, Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, punkt 54).

32 Nämnda tolkning har även stöd i de bestämmelser om genomförande av överföring som föreskrivs i kapitel III i förordning nr 1560/2003.

33 Även om det i artikel 8 i sistnämnda förordning föreskrivs att den ansvariga medlemsstaten ska tillåta att sökanden överförs så fort som möjligt, finns det nämligen ingen bestämmelse i den förordningen som ger denna medlemsstat befogenhet att på nytt ta ställning till huruvida den vill överta eller återta den berörda personen, efter det att den uttryckligen eller underförstått har godtagit en framställan om övertagande eller återtagande av denna person enligt artikel 22 eller artikel 25 i Dublin III-förordningen.

34 Av vad som ovan anförts följer att den andra frågan ska besvaras enligt följande: Artikel 29.2 i Dublin III-förordningen ska tolkas så, att den omständigheten att överföringen inte verkställs inom den tidsfrist på sex månader som föreskrivs i artikel 29.1 och 29.2 i denna förordning automatiskt medför att ansvaret övergår på den anmodande medlemsstaten, och att det för denna ansvarsövergång inte krävs att den ansvariga medlemsstaten förklarar att den inte vill överta eller återta den berörda personen.

Den första frågan

35 Den hänskjutande domstolen har ställt den första frågan för att få klarhet i huruvida artikel 27.1 i Dublin III-förordningen, jämförd med skäl 19 i samma förordning, ska tolkas så, att den som ansöker om internationellt skydd får, till stöd för ett överklagande av ett beslut om överföring av honom eller henne, åberopa att den i artikel 29.1 och 29.2 i nämnda förordning föreskrivna tidsfristen på sex månader har löpt ut.

36 I artikel 27.1 i Dublin III-förordningen föreskrivs att den som ansöker om internationellt skydd ska ha rätt till ett effektivt rättsmedel, i form av överklagande eller omprövning i domstol av de faktiska och rättsliga omständigheterna när det gäller beslutet om överföring.

37 I skäl 19 i förordningen preciseras vilken prövning som kan göras inom ramen för det rättsmedel som den som ansöker om internationellt skydd ska ha tillgång till mot ett beslut om överföring av honom eller henne. Det anges i det skälet att för att säkerställa respekten för internationell rätt ska effektiva rättsmedel mot beslut om överföring omfatta såväl en prövning av tillämpningen av den förordningen som en prövning av den rättsliga och faktiska situationen i den medlemsstat till vilken sökanden ska överföras (dom av den 26 juli 2017, Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, punkt 43).

38 Av domstolens praxis framgår vidare att artikel 27.1 i Dublin III-förordningen – med beaktande särskilt av den allmänna utvecklingen av systemet för fastställande av vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en asylansökan som har lämnats in i någon av medlemsstaterna, till följd av Dublin III-förordningen, och av de mål som eftersträvas med denna förordning – ska tolkas så, att en sökande genom det rättsmedel som föreskrivs i denna artikel ska kunna få till stånd en prövning av bland annat huruvida de rättssäkerhetsgarantier som föreskrivs i förordningen har iakttagits (se, för ett liknande resonemang, dom av den 26 juli 2017, Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, punkterna 44–48 och där angiven rättspraxis).

39 Vid genomförandet av de förfaranden för övertagande eller återtagande som införts genom Dublin III-förordningen ska emellertid ett antal tvingande tidsfrister, däribland den sexmånadersfrist som nämns i artikel 29.1 och 29.2 i den förordningen, iakttas. Även om dessa bestämmelser syftar till att reglera dessa förfaranden bidrar de även, på samma sätt som kriterierna i kapitel III i nämnda

förordning, till fastställandet av den ansvariga medlemsstaten. Såsom framgår av punkterna 30–34 ovan innebär den omständigheten att denna tidsfrist har löpt ut, utan att sökanden har överförts från den anmodande medlemsstaten till den ansvariga medlemsstaten, att ansvaret automatiskt övergår från den sistnämnda medlemsstaten till den förstnämnda (se, analogt, dom av den 26 juli 2017, Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, punkterna 50–53).

40 När ett överföringsbeslut har överklagats till en domstol måste denna därför – för att säkerställa att det överklagade överföringsbeslutet meddelats efter en korrekt tillämpning av detta förfarande – kunna pröva påståenden, som anförts av en person som ansöker om internationellt skydd, om att detta beslut har meddelats i strid med bestämmelserna i artikel 29.2 i Dublin III-förordningen, med anledning av att den anmodande medlemsstaten redan blivit den ansvariga medlemsstaten den dag då nämnda beslut meddelades, på grund av att den i artikel 29.1 och 29.2 i denna förordning föreskrivna tidsfristen på sex månader då hade löpt ut (se, analogt, dom av den 26 juli 2017, Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, punkt 55).

41 Det ska dock noteras att de tidsfrister som anges i artikel 29 i Dublin III-förordningen inte bara avser meddelandet av överföringsbeslutet, utan även verkställigheten av detta beslut, till skillnad från de tidsfrister som var aktuella i det mål som avgjordes genom domen av den 26 juli 2017, Mengesteab (C-670/16, EU:C:2017:587), vilka avsåg framställan om övertagande.

42 De förstnämnda tidsfristerna kan således löpa ut efter det att överföringsbeslutet har meddelats. Det kan för övrigt nämnas att den berörda personen har gjort gällande, i det nationella målet, att den i artikel 29.1 och 29.2 i denna förordning föreskrivna tidsfristen på sex månader löpte ut först efter det att ett överföringsbeslut hade meddelats.

43 De behöriga myndigheterna i den anmodande medlemsstaten får i ett sådant fall inte överföra den berörda personen till en annan medlemsstat, utan är tvärtom skyldiga att ex officio vidta nödvändiga åtgärder för att erkänna att den förstnämnda medlemsstaten utgör ansvarig medlemsstat och för att utan dröjsmål inleda prövningen av denna persons ansökan om internationellt skydd.

44 I skäl 19 i Dublin III-förordningen nämns målet att i enlighet med artikel 47 i stadgan om de grundläggande rättigheterna garantera ett effektivt skydd av de berörda personernas rättigheter. I punkt 31 ovan erinras om målet att det snabbt ska fastställas vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd, vilket är till gagn för dem som ansöker om sådant skydd och bidrar till att det system som införts genom denna förordning generellt sett fungerar väl. Med beaktande av dessa mål måste en sökande ha tillgång till ett effektivt och snabbt rättsmedel som gör det möjligt för vederbörande att göra gällande att den i artikel 29.1 och 29.2 i nämnda förordning angivna tidsfristen på sex månader har löpt ut efter det att överföringsbeslutet meddelades.

45 I förevarande fall föreskrivs i den österrikiska lagstiftningen att den som ansöker om internationellt skydd har rätt att åberopa omständigheter som inträffat efter det att beslutet om överföring av sökanden meddelades, till stöd för ett överklagande av detta beslut. Denna rätt innebär att skyldigheten att föreskriva ett effektivt och snabbt rättsmedel är uppfylld.

46 Av vad som ovan anförts följer att artikel 27.1 i Dublin III-förordningen, jämförd med skäl 19 i samma förordning, och artikel 47 i stadgan om de grundläggande rättigheterna ska tolkas så, att den som ansöker om internationellt skydd ska ha tillgång till ett effektivt och snabbt rättsmedel som gör det möjligt för vederbörande att göra gällande att den i artikel 29.1 och 29.2 i nämnda förordning angivna tidsfristen på sex månader har löpt ut efter det att överföringsbeslutet meddelades. Den rätt att åberopa omständigheter som inträffat efter det att överföringsbeslutet meddelades, till stöd för ett överklagande av detta beslut, som en sådan sökande har enligt en sådan nationell lagstiftning som den som är aktuell i det nationella målet, innebär att denna skyldighet att föreskriva ett effektivt och snabbt rättsmedel är uppfylld.

Rättegångskostnader

47 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (stora avdelningen) följande:

1) **Artikel 29.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 604/2013 av den 26 juni 2013 om kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en ansökan om internationellt skydd som en tredjelandsmedborgare eller en statslös person har lämnat in i någon medlemsstat ska tolkas så, att den omständigheten att överföringen inte verkställs inom den tidsfrist på sex månader som föreskrivs i artikel 29.1 och 29.2 i denna förordning automatiskt medför att ansvaret övergår på den anmodande medlemsstaten, och att det för denna ansvarsövergång inte krävs att den ansvariga medlemsstaten förklarar att den inte vill överta eller återta den berörda personen.**

2) **Artikel 27.1 i förordning nr 604/2013, jämförd med skäl 19 i samma förordning, och artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna ska tolkas så, att den som ansöker om internationellt skydd ska ha tillgång till ett effektivt och snabbt rättsmedel som gör det möjligt för vederbörande att göra gällande att den i artikel 29.1 och 29.2 i nämnda förordning angivna tidsfristen på sex månader har löpt ut efter det att överföringsbeslutet meddelades. Den rätt att åberopa omständigheter som inträffat efter det att överföringsbeslutet meddelades, till stöd för ett överklagande av detta beslut, som en sådan sökande har enligt en sådan nationell lagstiftning som den som är aktuell i det nationella målet, innebär att denna skyldighet att föreskriva ett effektivt och snabbt rättsmedel är uppfylld.**

Underskrifter